

რომ შუამავალი (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) ხელებს მაღლა სწევდა თავისი მხრების სიმაღლეზე, ლოცვის გახსნისას

გადმოცემულია იბნ უმარისგან (აღლაჰი იყოს მათით კმაყოფილი): რომ შუამავალი (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) ხელებს მაღლა სწევდა თავისი მხრების სიმაღლეზე, ლოცვის გახსნისას, ასევე ხელებს იგივე დონეზე სწევდა, როცა რუქუ'ში ჩასვლისას აღლაჰუ აქბარ-ს წარმოთქვამდა და რუქუ'იდან ამოსვლისას. ამ დროს ის ამბობდა: «სამი'აღლაჰუ ლიჰან ჰამიდაჰ». თუმცა, ის სუჯუდის დროს ამას არ აკეთებდა.

[სანდო (საჰიბ)] [შეთანხმებული]

აღლაჰის მოციქული (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) ლოცვის დროს სამ პოზიციაზე სწევდა ხელებს მხრების დონეზე, რომელიც არის ადგილი, სადაც მხრის და მკლავის ძვლები ერთდება. პირველი პოზიცია: ლოცვის დაწყებისას თაქბირათულ-იჰრამის წარმოთქმის დროს. მეორე: როდესაც რუქუ'ზე ჩასვლისას ამბობდა აღლაჰუ აქბარ. მესამე: როდესაც რუქუ'იდან თავს სწევდა და ამბობდა: სამი'აღლაჰუ ლიჰან ჰამიდაჰ, რაბბანაა ვა ლაქალ ჰამდ. და ის არ სწევდა ხელებს სუჯუდის დაწყებისას და არც სუჯუდიდან ამოსვლისას.

<https://sunnah.global/hadeeth/ka/show/3095>

